

Bártfa története

Az ősidők óta lakott helyen a várost lengyel ciszterci szerzetesek alapították a 12. században. A tatárjárás pusztításai után németek telepedtek meg itt. Bártfát I. Lajos király emelte szabad királyi város rangjára. A Lengyelországba vezető út élénk kereskedelmet tett lehetővé, különösen szoros kapcsolatokat ápolott Biecz városával. Bártfa volt az egyik tárnoki város.

1435-ben Hunyadi János a város közelében verte meg Talafusz huszita kapitány seregeit.

A városban, ahol 1439-től tartottak misztériumjátékokat, nyomda is működött. 1440-ben a husziták foglalták el. A 16. század elején a polgárok áttértek az evangélikus hitre. A külföldet járt Leonard Stöckel, a városbíró fia, 1539-ben a városi iskolát wittenbergi mestere Philipp Melanchthon német humanista, Luther Márton legközelebbi munkatársa, elvei szerint humanista gimnáziummá fejlesztette. 1590-ben a felföldi lutheránusok itt tartották egyik zsinatukat. Bártfa a vászonszövéséről messze földön ismert volt. A 17. században háromszor, majd 1710-ben pestis pusztított. 1686-ban és 1774-ben leégett. Az 1670-es és 1680-as években többször pusztították császári és kuruc csapatok. A város a csapásokat nem tudta kiheverni, fokozatosan jelentőségét veszítette, amihez hozzájárultak Lengyelország felosztásai is. 1878-ban újra tűzvész pusztította. 1902-ben Hölzel Mór bártfai szobrásziskoláját szintén tűzvész pusztította el.

Az első világháború alatt az oroszok 1914 novemberének végén elfoglalták, majd Szurmay Sándor hadseregcsoportja szabadította föl, a Limanowánál küzdő csapatok érdekében folytatott hadművelet során. 1919 nyarán a magyar Tanácsköztársaság hadserege visszafoglalta Csehszlovákiától. Az első bécsi döntés nem érintette.

A második világháború végén Bártfát is érték veszteségek. A második világháború után – a történelmi városmagon kívül – több lakótelep létesült.

<https://hu.wikipedia.org/wiki/Bartfa>